

Останній монолог Фауста

Йоганн Вольфганг фон
Гете

Край гір лежить гниле багно,
Весь край струїть грозить воно;
Його ми мусим осушити
І тим наш подвиг довершити.
Мільйонам ми наставим місця тут —
Стихію зборе їх свободний труд.
Простеляться лани широкополі.
Стада рясні заграють на роздоллі,
Круті горби зведе трудящий люд,
Укриє їх узорами споруд —
І заживе в цій краї, як у раї...
Нехай лютують хвиль скажені зграї,
Хай спробують де греблю ту прорвать —
Здолає гурт прорив затамувать.
Служить цій справі заповідній —
Це верх премудрощів земних:
Лиш той життя і волі гідний,

Хто б'ється день у день за них.

Нехай же вік і молоде й старе

Життєві блага з бою тут бере.

Коли б побачив, що стою

З народом вільним в вільному краю,

Тоді гукнув би до хвилини:

Постій, хвилино, гарна ти!

Ніяка вічність не поглине

Мої діла, мої труди!

Провидячи те щасне майбуття,

Вкушаю я найвищу мить життя.